

Dostať sa do zahanbujúcej situácie je ako zlý sen. Verím, že nikto z nás o takú skúsenosť nestojí a vyhol by sa jej tak rád, ako sa len dá. Zahanbenie nás totiž osobitým spôsobom zraňuje a prináša bolesť. Je to bolesť a poníženie nášho vnútra, nášho ja. Veľmi dôležité je tiež v takej zahanbujúcej chvíli, koľkí ľudia toho boli svedkami. Zahanbený a vnútorne zranený človek potom obviňuje všetkých zainteresovaných. Najprv toho, kto to spôsobil, potom všetkých ľudí dookola a, samozrejme, často aj Boha, ktorý tomu nezabránil. Každá životná skúsenosť – aj tá ponížujúca, je však veľmi dobrou školou života. Predstavte si, ako sa asi cítili Ježišovi apoštoli v udalosti, ktorú prináša evanjelium. Istý človek zo zástupu, ktorý sa okolo Ježiša zišiel, mu povedal: „Učiteľ, priviedol som k tebe svojho syna. Je posadnutý nemým duchom. Keď sa ho zmocní, idú mu peny, škripe zubami a chradne. Často ho vrhol aj do ohňa a do vody, aby ho zahubil. Povedal som tvojím učeníkom, aby ho vyhnali, ale nemohli. Ak niečo môžeš, zľutuj sa nad nami a pomôž nám.“ A na Ježišove slová, že je možné všetko, pre toho, čo verí, chlapcov otec so slzami v očiach vykrikoval: „Verím. Pomôž mojej nevere!“ Ja teraz verím, že všetci viete, ako príbeh dopadol. Stačila jedna veta, jeden rozkaz z Ježišových úst a chlapec bol uzdravený. Zahanbení Ježišovi učeníci tomu nemôžu uveriť. Pred celý zástupom boli za neschopných. A pritom to Ježiš tak ľahko vykonal. Kde urobili chybu? Keď napokon vošli do domu, hneď sa pýtajú: „Prečo sme ho nemohli vyhnat' my?“ (Čo myslíte, išlo im pri tej otázke viac o chlapca alebo o seba?) Ježiš im odpovedal: „Tento druh nemožno vyhnat' ničím, iba modlitbou a pôstom.“ Často hľadáme na Ježišovu odpoveď o modlitbe a pôste ako na zbraň proti zlému. A oni naozaj sú takou mocnou zbraňou. Exorcisti by o tom vedeli rozprávať svoje. Modlitba a pôst však v prvom rade premieňa toho, kto ich vykonáva. Ak modlitbu a pôst nerobí človek pre seba a pre vlastnú duchovnú dokonalosť (ako to vidíme u farizejov), ale z lásky k Bohu, robia človeka pokorným. Pozrite sa na prorokyňu Annu, ktorá sa spomína spolu so starcom Simeonom, keď priniesli Jozef a Mária malého Ježiška do chrámu. Písmo o nej hovorí, že neodchádzala z chrámu, ale vo dne v noci slúžila Bohu pôstom a modlitbami. Nádherné svedectvo o pokornom človeku. A to je to, čo apoštolom ešte chýba – pokora. To neznamená, že by ich Boh opustil. Že by ich nemal rád, lebo nevypočul ich modlitbu a prosbu o pomoc. Práve naopak, Boh s nimi počíta a chce cez nich urobiť ešte oveľa viac. Preto im dá zažiť pokorujúcu a zahanbujúcu skúsenosť. Bolí to, ale prežijú; a raz budú konať tak, ako im to prisľúbil Ježiš, ešte väčšie veci ako on sám. Nech je táto udalosť poučením aj pre nás. Nech nám vo chvíli rôznych výčitiek a myšlienok obviňovania, keď nám čosi dobre a správne nevyjde, Svätý Duch pripomenie, že je stále s nami. Že nie sme žiadni zlyhači, len je tu čas nášho formovania.